

Előfordult, amikor Simon Istvánnak egy győri estjére betévedtem, hogy ott egy volt bölcsész-társ utána így fordult hozzám: „Na, Te mikor éred ezt el, Andris, neked mikor lesz ilyen ested?” Ezek azok a méltánytalanul fájdalmas emlékek, amikor úgy érezhettem, engem a jussomból kitoloncoltak. Megjegyzem, ezt azok a társak azért mindig fájlalták, restellték kissé, akikkel szemben az ilyen opportúnusan hamis kortesek hízelkedtek, hogy bezzeg ők!... Például meg kell mondjam, hogy Juhász Ferenc, amikor módja volt, az én rehabilitálásomért, érvényesülésémért megtette a lehető, vagy Csanádi Imre és Simon István is, amikor a *Tizenöt költő 105 versében* a legtöbb verssel szerepeltettek. Simon az előszóban megírta, hogy ma már teljesen érthetetlen; az én itteni verseim miért nem jelenhettek meg annak idején. Nagy Lászlóval az utolsó időszakban nagyon is meleg barátságban lévén, érezhettem, hogy igencsak jó szívvel van irántam, és közös munkára is vállalkozott velem. Tehát így utólag már hasztalan vitatjuk: lehetett volna-e másképp? Nem lehetett. Nekem ez a sors adódott, másoknak más.

— *És itt kéne szólni ismét Fülep Lajosról. Azt hiszem, hogy nagyon nagy kiütetés volt és nagy tisztesség annak, aki eljutott az ő estéire, azokra a bizonyos naplófeltárásban is szereplő beszélgetésekre. Nagyon érdekes, hogy például maga Juhász Ferenc is mennyire izgatottan várta saját értékelését egy akkor éppen megjelent kötetéről, Fülep Lajos ítéletét. Az ő szigorú szerete bizonyos vonatkozásban védelmet, menedéket jelenthetett akkor, mindaz ellen a társadalmi, politikai ridegség ellen, ami esetenként igaztalan is volt.*

— Igen. Tulajdonképpen itt ezzel be is lehetne fejezni, mert nincs kínosabb dolog, mint ha az ember magamagát próbálja mentetgetni. Ha a mindig magam előtt tartott tárgyilagosság jegyében szólok erről, akkor a negatívumok, hátrányok mellett sok mindent úgy írhatok a magam javára, hogy *csak nekem* volt erre módom. Mekkora szerencse! Olyan barátokkal évtizedeken át együtt élni, mint amelyeneket itt említettem, vagy maga a Fülep Lajos mellett töltött több mint húsz év, mindez tényleg óriási plusz volt. Ebből ma is táplálkozom oly módon, ahogy a hajszalerek — anélkül, hogy tudnánk róla — átjárják, élni segítik a szervezetünket.

(Az interjút készítette SALLAI ÉVA 1990. április 7-én.)

SERFŐZÓ SIMON

Szálfa magasság

*Az ég meredek oldalába: az űrbe
a Nap hatalmas bányabejárat.
Levegőbe mélyen bevájódó
fejszecsapások nyomai a házak.*

*A szálfa magasság tövén a fények
röpködő forgács szilánkok.
Mintha valaki vágna: csillagostul,
holdastul akarná kidönteni a világot.*

Delelő mező

*A rét, gyep teheneket legel,
kőrömcipős kecskéket,
bodor bárányokat.
S azután kérődzik jóízűen
a napon delelő mező,
csontjukat böffenti vissza,
a meszes, kemény bordákat,
csorba csigolyákat, mielőtt
végleg megemésztené,
és nem maradna semmi,
csak a hűlt nyomuk,
elpotyogtatva
trágyaként.*

Rábízom

*Gally hajlít meg, s tör le,
a roppanásom hallik.
Az ajtónak hagyom,
kitárjon-nyisson sarkig.*

*A szavakat számból
rábízom verseimre,
magamat madárra,
röptében messze vinne.*

*Én minek is szólnék,
ha a szó beszél engem.
Igaz, ki is beszél.
Nincs mit ellene tennem.*

KISS DÉNES

Szívfehérülés

Dr. Dékány Péternek

*A dobbanás átszállt a semmin
A mindenségen túlra hullt –
Utolsó volt egyfajta utolsó
s vele végetért a múlt*

*Majd csírázott előlről újra
más lélek – habár folytatás
Iszonyú idők sötétje bennem
s deresít emberentúli láz*

*A szívem kihűlt nem lüktetett
Dobaja átszakadt az égen –
Így lesz majd új halálomban is
Fény issza föl fehérülésem*